

2005

lumturo

magazeen

již 13. ročník originálního oddílového časopisu

Šefici: Pája & Juju

Autoři článků: Bary, Lucka, Evžen, Synátor, Kadu, Epiš, Emil, Petr, Jirka / Anča

Fotili: Jirka, Vojtáš, Pupík, Voja

A tot' vše...

TÁBOR

Co vám neřekli?

EXTREMAKCE

Jaká je pravda?

VODA

Co ještě nevíte?

LGS

Byli jsou a budou. Ale, kdo?

**Chcete být jako on ?
Tak neváhejte a čtěte**

www.lumturo.cz

**„KAŽDÝ MŮŽE BÝT ŠŤASTNÝ. I TEN
NEJBEZVÝZNAMNĚJŠÍ MŮŽE MÍT SVOU PÍSEŇ DÍKŮ“**

Někdo je šťastný, když může se svým kamarádem bydlet v podsadě, kterou si spolu postavili. Druhý, když po dešti konečně vysvitne sluníčko. Další, když si oblékne svůj oblíbený svetr nebo když se saunuje. Někdo zase rád zpívá s ostatními písničku o Noe nebo si vyrobí před stan lavičku. Někomu dělá radost každé ráno bojovat o titul Vodníka.

Ale tábor za týden skončí a prázdniny také netrvají věčně. Indiáni Ti poradí, jak být šťastný i když tábor a prázdniny jsou minulostí:

- denně udělej alespoň jeden dobrý skutek (můžeš i dva)
- denně si přepočítej svoje poklady a poděkuj za ně svému Bohu

Předvedu:

„Bože, děkuji Ti za dědečka, babičku, tatínka, maminku, strejdu, tetu, brášku, sestřičko, kamarádky, pana faráře, jídlo, oblečení, přírodu. Amen“

Petr

JE HUGO STOPROCENTNÍ ŽENA?

Blíží se Vánoce. „Jsem skaut!“ doznal se Harry Potter. Víte, od čeho má jizvu?

Lulu s Bary a Synkem studují na vŭdce.

Josefína jednou potkala Ondru a pozdravili se. Vít byl opakovaně málem přinucen opustit školu, Eugenovi ji zrušili a ani ho nepozvali na její pohřeb. Cítí se opuštěn? Inovoal se nám skautský časopis Skaut.

Barevným fotokomixem se snaží konkurovat Lumturo magazeeenu. Vyzkoušejte!

Vít má číro, Vojena je dohola a Ondra si umyl hlavu. Oddíl je zamořen Koláčky. Sháníme novou klubovnu, Jiří se na ní zavázal odpracovat 15 hodin. Snad ji získáme. Bude v ní záchodové prkénko s kravkou. Synátor slíbil, že se do příštího tábora naučí couvat. Stane se pak hlavním vedoucím?

Pan Cis dostavuje dům. Juju je filosof. Eliška je plnoletá! Gratulujeme.

Mája Rádlová začala navštěvovat rychlokurz „zabij a oškubej krůtu i krocana“. Nacvičuje na bažantech. Pozor na slépky!

Markéta měla svatbu. „Vdám se taky!“ řekla Bary. Oběma blahopřejeme.

Vojtáš má měsíc neomluvenou docházku. Tvrdí, že navštívil indiány a potkal grizzlyho. V Praze přestal mluvit, plíží mezi auty a sbírá skalpy. V obzvlášť dramatických momentech mu uklouzne krátké Uf!

Herba trápí Eugena. Eugen hryže a Herba ho nekrmí. P. miluje pilu.

Jsou LGS svobodní zednáři?

Velká Drbna (nejsi to náhodou ty?)

CELOTÁBOROVÁ HRA - INDIÁNI

Život indiánů po odsunu do rezervace měl být stejný, ne-li lepší, než v lovištích jejich otců – tak zněla jasná dohoda se Smithandwassonem. Dalo se jim však věřit?

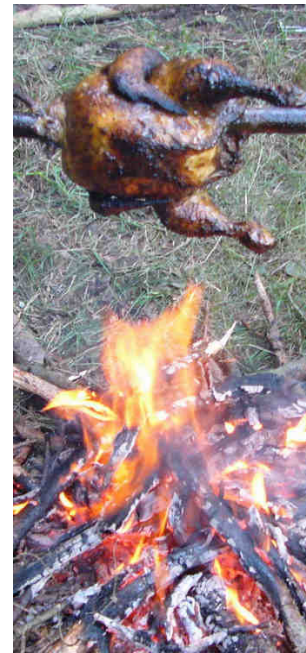
Moudří starci od počátku varovali před vypočítavostí bledých tváří a indiáni nikdy nebyli v této věci jednotní. Po soustavném nátlaku a lákavých slibech poklidného života souhlasili s přesídlením do rezervace. Realita byla horší než nejčernější obavy. Neustále se zhoršující podmínky vedly

k boji o půdu mezi doposud spřátelenými kmeny a bílý „bratr“ si dovoloval čím dál více...

Tradiční soutěž v jízdě na závodních smycích patřila k několika málo zachovaným zvyklům.

Nová loviště vyžadují vztyčení nových rodových totemů. Šamanův tanec byl vždy zárukou příznivé budoucnosti indiánů.

Místo bizonů kuřata? Jasně – kuřecí je přeci zdravější... nebo že by přece jen trochu zklamání? Že by bledé tváře nemluvili tak úplně pravdu? Zdá se, že život v rezervaci nebude žádné peříčko.

Zlato!

Zlato hýbe světem bledých tváří.

Pomsta je sladká... Smithandwasson končí u mučednického kůlu.

Jirka či Anča?

PŘEHLED INDIÁNSKÝCH KMENŮ

Kahuka

Manitů je naším vzorem,
přinášíme oběti,
aby on byl uspokojen
a neměl vyšší nároky.

Rádce: Kadu

Pořadí v CTH: 1.

Pořadí honby: 1.

Zlata odnesli: 52,8 kg

Členů: 6 indiánů

Rádce: Palička

Pořadí v CTH: 2.

Pořadí honby: 2.

Zlata odnesli: 59,5 kg

Členů: 8 indiánů

Upanahukučušuja

Lisunuka puakua

čušunua kuapua

šinuve linuve

kapua nigue

Komahači

My jsme malý Komahači,
nejsme žádní prohrávači,
když už jednou prohrajem,
Podruhé zas vyhrajem.
Území získáme zpět
a s ním celý svět.
Vždy budeme čilí,
soupeřům ztuhnou žíly.

Rádce: Kuba

Pořadí v CTH: 3.

Pořadí honby: 4.

Zlata odnesli: 31,5 kg

Členů: 5 indiánů

Rádce: Martin

Pořadí v CTH: 4.

Pořadí honby: 3.

Zlata odnesli: 49 kg

Členů: 6 indiánů

Arrarovci

Arrarovci velký kmen,
bílé tváře skalpujem!

Kronové

Kronové jsou nejlepší!

Rádce: Matěj

Pořadí v CTH: 5.

Pořadí honby: 5.

Zlata odnesli: 20,4 kg

Členů: 5 indiánů

Vážení,
proběhlo pečlivé prozkoumání, důkladný rozbor a
analýza jednoho z nejdůležitější autentických
písemných pramenů zachovaných z letošního tábora -
knihy přání a stížností (KPS). Získala se dále popsaná
data a v závěru se dospělo k níže popsanému závěru.

Protokol o opakovaném experimentu „KPS“ HLAVNÍ PROBLÉMY TÁBORA DRAŽÍČ 2005

MÍSTO KONÁNÍ: táborová jídelna tábora 49. & 378. oddílu Lumturo

DATUM: 1. – 16. července 2005

UMÍSTIL: Vojtěch Škáchoun

PROTOKOL SEPSALA: Lucie Trlifajová

ÚVODNÍ HYPOTÉZA: Postěžuj si když máš vztek, smutek pošli do kytěk.¹

ZÍSKANÁ DATA:

1. POČASÍ

Stěžuji si, že pořád prší. Benjík

(o týden později)

Stěžuji si, že prší. Franta (s výmluvným obrázkem)

(a ještě později)

*Stěžuji si na špatný počasí => máme vyplavený stan P.K. do... a dýbl
aep arse! (?!???!!!!)*

2. JÍDLO & SLUŽBA

Prosím službu, aby se do jídla nedávala syrová a smažená cibule. Matěj

Nedávejte do žádných jídel rozinky!!!! KubaK

Stěžuju si na Čínu, že se jmenuje Čína, a ne Vietnam. Anonym

*Stěžuji si na to, že služba neoloupala párky a my si je musíme loupat
sami! Špagi Cíba*

*Když je dobré jídlo, (skoro každý den) je ho málo a když špatné, je
ho hodně. Čmelák Rodrigo*

¹ Citát Vojtěcha Škáchy z úvodní strany KPS.

*Stěžuji si na službu, že dávají mini přiděly a my se nenajíme!!! Hladoví
Stěžuji si na službu, že dávají málo jídla a je to na umření! Potápka Benjík
Stěžuju si na hlídku a službu po honbě! Kristýna*

*& Evženův sen z konce tábora: Přeji si, ... aby děti pochopily že, obědy
ani večere nerostou na stromech...aby nebyla služba vnímána jako
pitomost, nýbrž jako běžná a nutná součást tábora...*

3. CHOROBY

*Vlastně toho moc není – jenom jedna osamělá, nenápadná stížnost ...
Stěžuji si na to, že jsem byla 4 dny nemocná. Benjík
...a ta děsivá, podivná, plíživá nemoc, která stravovala tolik lidí se pak do
KPS dostala už jenom jednou. Mám jedno přání – přežít a nenakazit
se. Baterka Nebyl sám...*

4. SPOR NEJSTARŠÍ X MLADŠÍ

*Postihlo to všechny, od nejmenších vlčat po nejstarší vedoucí, docházelo
k nečekaným útokům a pomstychtivým výpadům, vypluly na povrch
staré spory a skryté komplexy...*

*Stěžuji si na nejstarší, že jsou přemoudřelí, buzerančí, přerostlí,
šikanující, domýšliví, nabubřelí, sebestřední, frustrovaní,
deprimovaní, stresoři, senilní a ve všem poučují, pozadu a nemají
nás rádi. Ostatní (tj. prostřední & nejmladší)*

*Stěžuji si na Jiřího, protože je Jiří a ke všemu ještě nejmladší. Lucka
Benjík Blecha Palička Evžen Janek Emil Jonatan Špagi Kadu*

*Přeji si, aby mě nešikanovali nejstarší sourozenci. Andulka
Přeji si hodinky s vodotryskem. Juju (typický přání mladších)
Stěžuji si, že jsem byla nejstaršími zšikanována k dělání dřepů za další
věci². Bary*

*A taky si stěžuju na Synka, že tomu jako nejmladší přihlížel a dokonce je
podporoval. Bary (taky typický)*

*No vidíš Bary, to jsou ti nejmladší (Synek) a pak, že nejmladší jsou
nejlepší. Nejstarší
...takže je to jasné, ne?*

² Pokud nevíte co jsou „další věci“:

Stěžuji si na upadající morálku v táboře např.:

- žádné tresty za vulgarismy
- a za pozdní příchody na srazy
- a další věci PEPA K.

5. PROBLÉMY S BLEDÝMI TVÁŘEMI

*Stěžuju si na bělochy, že nás diskriminují a znemožňují nám volný pohyb
po táboře. Svítící tomahawk (Baterka) Potápka AnčaP Benjík
Čumarak-Černý Vlk-Komanč Andulka Šimon Makaka-chou Helča
Marek*

*Stěžuji si, že “jsme mívali celé USA a teď máme jenom jeden kilometr
čtvereční“ citát Překvápko*

BÍLÉ TVÁŘE FUJ! Hnusný selata!

*Podrobnější popis vývoje tohoto rasového problému, který skončil
genocidou, masovým vyvražděním a brutálním umučením bílých
najdete v článku CTH³.*

5. DALŠÍ

Špagi & PájaK mají problém s pitím z naběračky.

Justina & Honza s nimráním v oku při nástupu.

Blecha se Swatem s panenkou shozenou z vůdcáků.

Komanč, Šimon a Dan s Márou.

Jonatán se Swaťákem.

Rodrigo s nedostatkem přepadů.

*Kubikula, Komanč, Šimon, Marek, Jonatán, Janek, Rodrigo, Toník a
Čmelák s tím, že na latře někdo nechává stop a nedává go. Docela
pochopitelně.*

DISKUSE:

Podpis Janka a Synka je téměř neodlišitelný.

*Kdosi, kdo jím nebyl, se podepisoval jako Jonatán a kdosi jako Helča a
kdosi jako Rodrigo... tyto zápisy byly vyeliminovány jako
falsifikáty. Je to neslušné, pohoršující a vulgární!!!*

ZÁVĚR:

Nepište žlutou fixou, nejde to přečíst. Obyčejnou tužkou taky ne.

Stěžuji si, že to letos byla dost nuda.

Experiment KPS se bude příští tábor opakovat, očekáváme lepší výsledky.

Lucka

³ CTH (in: Lumturo magazín 2005, str. 4- 6)

PŘEPAD INDIÁNSKÉHO TÁBORA

„Bylo to takhle jednou večer, kdy jsme se rozhodli, že pár těch indiánskejch tajtrlíků trochu vystrašíme a nějakýho třeba i zájemem. Už tady votravovali dost dlouho a překážej tu ve stavbě naší úžasný nový železnice. Vzali jsme tři naše nejlepší koně a vyrazili jsme. Dlouhý Davy a já, Tlustý Jimmy... Ne ne ne, to je zas něco jinýho! Tak zpět...

Cesta probíhala hladce, rozhodli jsme se, že se utáboříme nad údolím, který měl

pozdějc protínat právě ten úžasnej výdobytek civilizace. Ten největší z nás se odplížil a prozkoumal terén, a i přesto, jak velkej je, si ho nikdo nevšimnul. Přesně věděl kde zaútočit... (Přestože jeho pozdější úspěch – jako jedinýho z nás – nevycházel úplně z předchozích výzvěd. ☺) Naše pěší část vyrazila dřív a bylo domluvený, že až sova dvakrát houkne,

sejdem se v táboře rudochů a někoho sejmem – teda pardon: zajmem. O něco pozdějc jsme už sestupovali s našima koněma dolu.

Noc byla tmavá, koně překvapivě klidný, čekali jsme nedaleko nějakýho tee-pee postavenýho mimo. Snad o nás nikdo neví... Najednou se mezi stromy mihne světýlko. Jsme prozrazení! Že by přešlapování a sem tam prasknutí větvičky pod kopytama prozradilo náš plán? Nebo indiánský hlídky objevily naší druhou část? Nedá se nic dělat... musíme vyrazit! Hned. Na krátkým rovným úseku popoháníme koně, abychom v táboře udělali pořádněj zmatek. Třeba se tak podaří někoho zajmout... Koně si odfrknou, od nozder jde pára, naberou rychlost, najednou rána a něco tmavýho odletí na dva metry daleko od plece nejrychlejšího vraníka... ale my se řítíme dál.

Co bylo dál asi všichni víte. Ale po návratu do našeho tábořiště? Jaká byla naše radost když jsme se vrátili (a kádě byly plné... ☺) a našli jsme zajatce! Byl

zajatej a zavřenej v našem dostavníku. Trochu jsme to oslavili, a docela znavený jsme se uložili do vozu. Když v tom uprostřed noci nás ostatní vzbudil výkřik (stejně spící) hlídky: „Zajateeeec!!!“ Ale než jsme stačili něco udělat, zmizel v houští. Inu, indiáni nás zase doběhli...”

Ale i přesto

všechno, že jsme budili hrůzu a děs a byli jsme hrozně zlí ☺, doufám, že jste si návštěvu Blacka, Zuzanky, Šimona a nás všech ostatních užili. Tak třeba zase někdy na viděnou...

P.S. A trochu reklamy na závěr: kdybyste chtěli jakkoliv podpořit naše koníky a jejich práci – vozit zdarma děti s handicapem – dejte vědět. Kdybyste věděli o někom, kdo by náš projekt využil nebo byste se chtěli svézt, ozvěte se též. Více je na www.zajiceknakoni.cz. Nebo o tom, kde koníci bydlí přes léto a kde se můžete taky svézt:

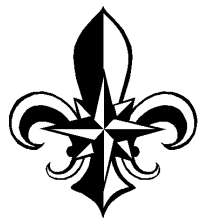
<http://www.volny.cz/artusstaj/home.htm>

Bledá tvář a drsný gangster *Epiš*

POZOR, POZOR! Na další stránce jsme uveřejnili článek, jemuž chybí nadpis. Kdo z vás uhodne, jak se měl jmenovat, získá neobyčejnou slávu a možná i odměnu! Své dohady směrujte na redakci. Je zakázáno, aby se soutěže zúčastnil autor a aby prozrazoval odpověď.

Jak jistě mnozí z vás rozpoznali, název článku odkazuje na legendární sibiřskou anabázi československých legionářů z roku 1918. Ne náhodou. Letos v létě gentlemani z Lumturo Geographic Society na vlastní kůži zakusili jak nesnadné je přežít v těchto liduprázdných končinách.

Vše začalo zcela nevinně. Do Prahy se pomalu vkradl lenivý teplý červenec, lákající k dovolené a příjemnému nicnedělání. I Rada LGS, zmožena vědeckými hrdinskými činy, přijala nabídku dovolené na některé další členy seznámili při u korálových útesů.

Avšak nic takového nám nebylo souzeno. Uprostřed sibiřské tajgy začal motor naší vzducholodi vynechávat a katastrofa přišla vzápětí. Mohutný výbuch kotle nás rozmetl do okolí. Všichni jsme utrpěli četná zranění – někteří oslepli, jiní šokem oněmli či se schovávali, někteří zůstali viset na stromě. Ale kvality LGS se opět prokázali a nedlouho po katastrofě jsme se všichni sešli u vraku vzducholodi a pomalu si začali uvědomovat svou hrůznou situaci. Abychom měli šanci na přežití, ošetřili jsme se navzájem a pro povzbuzení mysli uspořádali závody lodiček na místním veletoku. Nouze nás naučila rozdělovat oheň v nepříznivém počasí během několika vteřin. Vyrobili jsme si praky a maso ulovené zvěře jsme (poměrně úspěšně) tepelně připravili v Setonově hrnci. V této těžké životní situaci jsme ovšem neopomněli čaj o páté, i když některé experimenty byly život ohrožující.

Tak plynul čas v divočině a hodina byla dlouhá jak den a den byl dlouhý jak rok. Nikdo z nás již nevěřil v návrat do civilizace. Pomalu jsme se smířili se svým osudem. Avšak jednoho večera kdosi zaslechl zvuk motoru. Neváhali jsme a poblíž rozlehlé vodní hladiny jsme odpálili dvě světlice, které se nám podařilo uchránit před zkázou. Se zatajeným dechem jsme naslouchali a několik minut bojovali s nedočkavostí a snažili se nedat najevo jak moc naděje vkládáme do těch několika světýlek. Však zdařilo se! Světelné kužely začaly krájet noční oblohu a bloumat po tmavé krajině. Konečně! Viděli nás! Těžko říci, zda to byly slzy štěstí či dojetí nebo jen oslnění z toho, jak jsme dlouze upírali své zraky do reflektoru nad námi se vznášející helikoptéry, ale nejedno oko se zarosilo. Byli jsme zachráněni.

Z dovolené na Havaji už nic nebylo, ale byli jsme vděční za nově nabyté cenné zkušenosti a za to, že jsme přežili. Všichni přeživší čekatelé LGS se po právu stali na podzimní výpravě do Irska plnohodnotnými členy Lumturo Geographic Society.

Harold Gershwin, RadaLGS@gentlemail.com

LGSuperkomix

HONBA !!!

Honba – někteří se jí děsí, někteří se na ni těší. Jedno je ale jisté, honba byla, je a nejspíš i bude součástí každého tábora, a tak ani tento rok nebyl výjimkou.

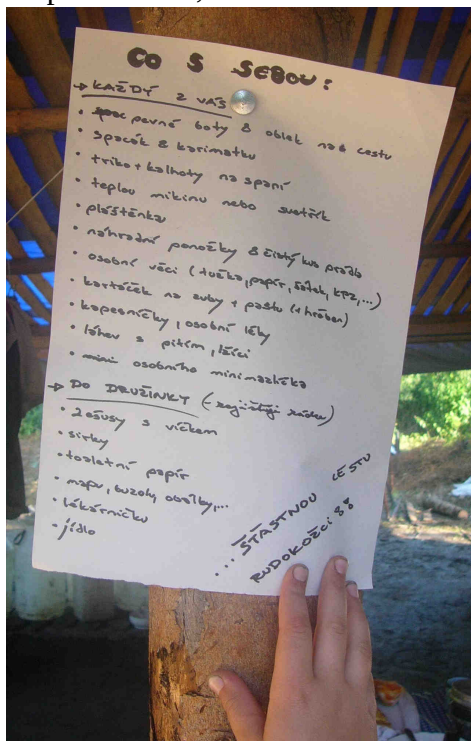
Jednoho rána si naši indiánští stařešinové zavolali všech pět rádců a sdělili jim, že už nehodlají déle snášet šikanování indiánů od bílých, a tak že se musíme vydat na dlouhou a strastiplnou cestu, na které máme nalézt a přinést zlato, za něž

nakoupíme pomocí pak všechny z indiánského území. teda vzbudilo své oznámili jim, že si minut sbalit a odejít

Cirka za 20 víc) jsme se všichni kde jsme se ještě nasnídali, a pak jsme vydali hledat zprávu, napsáno, kam máme nakonec našli a máme vydat do jsme teda šli každá družinka jsme si nasbírali plody pro oklamání nás mohli někde nebezpečně se

to vlastně jdeme. se potkali s našim který nám ukázal tajné výpravy. Celý den jsme plnili spoustu úkolů, jako že jsme třeba sbírali podpisy na petici pro vrácení práv indiánům. Taky jsme potkávali zákeřně číhající bělochy, kteří se ale bláhově nechali oklamat historkou, že si jdeme obstarat zásoby na zimu. Na večer každá družinka s většími, menšími, či žádnými potížemi dorazila do Týna nad Vltavou na takovou louku, kde jsme měli ten den přespat. A tak teda - někteří se uvelebili, někteří začali dělat večeri – no prostě paráda.

Ale ani tahle idyla netrvala moc dlouho, jelikož a protože za námi přišli někteří členové rady starších a vyzvali ty nejodvážnější a nejvytrvalejší, aby ještě téhož dne pokračovali v cestě, na které měli zjistit, kde je ukryto zlato. Hrstka odvážných (skládajících se asi z 15 lidí) se vydala na cestu a zbytek se

zbraně, s jejichž bílé vyženeme Všech pět rádců družinky a mají do deseti z tábora.

minut (a možná i sešli za mostem, relativně v klidu se už mihn v klidu kde mělo být jít. Všichni jsme ji zjistili, že se Bechyně. A tak (samozřejmě

zvlášť). Cestou nějaké ty lesní bělochy, kteří na čekat a vyptávat, kam že V Bechyni jsme rudým bratrem, další směr naší

navečeřel a šel si lehnout (skupina odvážlivců našla indiánskou babičku a tam jim prozradila, že indiánský poklad je ukryt na židovském hřbitově vzdáleném od Týna několik kilometrů).

Ráno nám byly dopraveny chleby (pravda trochu zelené, což ale nevadilo, protože to bylo v cukru-letu napraveno) a jen co jsme se nasnídali, vyrazili jsme za zlatem. K židovskému hřbitovu jsme dorazili celkem v pohodě (až na Benjika, která si něco udělala s kotníkem a na Překvápka, který se nedíval před sebe a narazil do zrcátka od auta). Zlata jsme si nabral každý kolik unesl (bylo ho tam opravdu požehnaně) a vydali se konečně už do Nepomuku. Kdo tuto část honby absolvoval, jistojistě ji považuje za tu nejhorší část a možná doteď ho pronásleduje v nočních můrách – bylo to fakt příšerný!!

Když jsme se konečně dokobrcali do Nepomuku, tak jsme vzali zlato a vydali se za překupníkem, který nám přinesené zlato zvážil a dal nám za něj zbraně. Když jsme všichni měli návštěvu u překupníka za sebou, nabarvili jsme se válečnými barvami a započali válečnou poradu. Taktika byla po nedlouhé době dohodnuta, a tak nám už nic nebránilo jít si nazpět vydobýt vlastní území. Boj byl krátký a pro nás samozřejmě vítězný. Pobili jsme všechny bělochy až na tři nejodpornější, které jsme si nechali nakonec. Ty jsme přivázali k mučednickým kůlům, mučili je a vychutnávali si jejich pomalou smrt. Ještě než vydechli naposledy, tak nám prozradili, kam ukryly poklad (pro který jsme si samozřejmě došli). A potom následovalo (jako ostatně každý rok) rozdělování pokladu, dobrá večere, nádherný odpočinek, ...

Kadu

LÍBÍ NELÍBÍ

Vážení a drazí,

jako každý rok jsme vás i letos při odjezdu z tábora vyzvali, abyste nám vyplnili naši prvotřídní, oblíbenou a profesionální táborovou anketu. I stalo se a já jsem obdržela celkem 37 lístků s odpověďmi, za které vám všem děkuji a předkládám vám je nyní, abyste se i vy mohli jimi potěšit, osvěžit paměť a dozvědět se, co nám napsali ostatní.

☺Honba, LGSuperkomiks,
☺Někteří členové družinky,
moc vymejšlecích úseků místo
běhacích
☺Chtěl bych prodloužit tábor
na 3 týdny
Nej. rover: Vít
Nej. skaut: Kuba
Nej. skautka: (nevím)
Nej. vlče: Toník
Nej. světlucha: Natálka
Nej. kluč. ved.: Vláďa a Synek
Nej. hol. ved.: Bary
Lulu ne!

Anonym

☺Celý tábor byl super
☺Krátký tábor
☺Prodloužila bych o týden tábor
Helča

Líbila se mi celotáborovka
Nelíbila se mi honba a balení.
Anonym

Líbila se mi CTH a hry a LGS.
Velmi se mi nelíbily malé porce
jídla (např. knedlíčky s ovocem od
Kadu).

Překvápko

☺Celotáborovka a hry
☺Bahno a déšť
☺Změnila bych délku tábora
na 3 týdny.
Nej: světluka: Mářa
Vlče: Tono
Skautka: Palička
Skaut: Rodrigo
Rover: Pája
Rangers: Madlen
H. vedoucí: Anduška
K. vedoucí: Jirka Ptáček
Anonym

Líbí sluníčko
Nelíbí déšť
Prodloužit o týden
Michal K.

☺Honba, moje družinka
☺Praxe, hnusný počasí, nošení
šutrů
☺Změnit: tábor na 3 týdny
Nej. světluka: Blecha
Vlče: Toník
Skaut: Matěj, Kuba, Martin
Skautka: Kadu
Rover: Vít, Ondra, Vojta
Rangers: Eliška
Vedoucí: všichni
Palička

☺Všechno
☺Nic
☺Nic
Lukáš

Líbilo: přístup vedoucích, styl roverů, dobrá a příjemná nálada,
dobré hry, tvrdá pohoda. Poznal jsem, co je to makat (pracovat) a
co je to bolest a sebepřekonání (honba). Honba až na posl. 10 km,
odměny, mnoho soutěží, poznal jsem, co ve mě je, jaké jsou mé
hranice, příjemné koupání, že jsme získal mnoho nových a hlavně
důležitých vědomostí, písničky...atd. **ZÁBAVA!!!**

Nelíbilo: posl. 10km honby a v nich neustálé přemáhání a
překračování svých hranic, bolest spálených zad a ramen +
nohou,...atd., občas spálená strava

Změnit: honbu bez šutrů!!!! Jinak asi nic :-)

Nej. vedoucí: Synek, Bary, Lulu, Vláďa, Evžen...atd

Rover: Vít

Skaut: Kuba Koláček + Martin

Skautka: ERROR – nebylo ohodnoceno, NEOHODNOTITELNÉ

Sam

☺Líbilo se mi mučení Synka a
Big Blek Džeka
☺Nic
☺Zlepšení mučení bílých tváří
Kubíkula

☺Líbil se mi poklad!
☺Nelíbilo se mi, že jsme na
honbě nesli šutry!
☺Chtěl bych změnit CTH
Dan

Líbilo se mi: hodně odměn :-). Honba kromě těch šutrů. Líbilo se mi, že
jsme zpívali při modlitbě.

Nelíbilo: !krátký tábor! Příště dejte tábor aspoň na 3 týdny, nelíbilo se mi, že
každá druhá snídaně byla s rozinkami

Změnit: !délku tábora!

Nej. rover: Vít

Skaut: všichni

Vlče: Toník a Šimon

Světlucha: Natálka

Vedoucí: Synek, Evžen, Mája

Skautka: Palice a Kadu

Kuba K.

Líb. sluníčko
Nelíb. déšť
Folejtár Jakub

☺Celotáborovka... ???????
☺Skupinka, honba, puchýře
☺Změnit: honba, skupinku (některé
členy)
♥ Kadu – Jonatán; Kadu – Emil
♥Kákoš – Janek (to asi nejsou nej.
členové že??? – pozn. přep.)
Špageta

Líbil se mi poklad, docela honba a bourání stanů, ale nelíbilo se mi, že nás Jarda komandoval.

Komanč

Líbil se mi všechno. Jen tak dál.
Nejoblíbenější světluška = S.W.A.T.

Rodrigo

Líbil se bivakování pod širým nebem při honbě.

Doporučoval bych, aby se nikomu z dětí nebralo nic na táboře tranzitem, ale aby si všechno přivezly na vlastních zádech. Měly by pak méně zbytečností, bylo by méně bordelu ve stanech. Od malička by se učily všechno si sami nosit -> brát si pouze nejn nutnější věci. Brzo by se pak s nimi dalo jet na puťák.

Petr

Líbil se mi úplně všechno. Nemám žádné námítky.

P.S. Vykopal bych hlubší latru (Výborně, čekáme tě příští rok na přípravce! Pozn. přep.)

Baterka

Líbila se mi hlídka a celotáborovka.

Nelíbilo se mi špatné počasí.

Chtěla bych změnit tábor na 3 týdny.

Nej. světluška: Blecha

Skautka: Palička

Vlče: Tonda

Skaut: Komanč

Pája Veselá

Líbí se mi budíček harmoniky.

Nelíbí se mi honba.

Přála bych si tábor na 3 týdny.

Nej. světluška: Blecha

Skautka: Kadu

Skaut: Patrik

Vlče: Toník

Anna P.

😊Jídlo bylo dobré.

☹Nelíbilo se mi počasí.

Tábor byl super!!

Editka

😊Takže tábor se mi jako vždycky líbil, líbily se mi hry, no atd.

☹Nelíbilo se mi, že byl tábor zase tak krátkej a že přšlo! Jo a ještě se mi nelíbily ty šutry na konci.

😊Změnila bych teda tu dýlku na minimálně tři tejdny.

Nej. roveři: Vojta, Vít, Pája

Světluška: Natálka

Skautka: Palička

Vlče: Toník

Skaut: Matěj, Martin

Vedoucí: Synátor, Bary...

P.S. Miluju vás

Kadu

😊Šavlozubá veverka, návštěvák, dobré jídlo

☹To jak jsme táhli z honby kameny, latry. Chtěl bych aby příští tábor byl na tři týdny

nej. vlče: Šimon

nej. světluška: Natálka

nej. skaut: Kuba

nej. skautka: Kadu

nej. rover: Starouš (Ondřej)

nej. ranger: Madla

nej. vedoucí: Bary

Toník

😊Hry

☹Nic

☹Nic

Tomáš

Líbil se mi toho strašně moc. Poklad, celotáborová hra, lidi... Nelíbilo se mi, že pořád přšlo, že mi Synek vyhodil ponožky:-)

(a pak se divte, že byli všichni nemocný, když Synek vyhazoval ponožky – pozn.přep.)

Změnila bych honbu, aby byla míň náročnější a aby byl tábor delší o týden

nej. světluška: Kristýna K.

nej. skautka: Potápka

nej. vlče: Toník

nej. skaut: Marek

nej. rover: Pepa

nej. roverka: Kristýna Ch.

Benjík

Mě se líbila na táboře hlavně pohodová atmosféra a taky mě strašně překvapilo nasazení členů družinek při honbě.

Nelíbilo se mi, že byl tábor tak krátký slibuju, že budu pro příští rok prosazovat 3 týdny.

Nejobl. vlče: Toník a Šimon

Světluška: všechny, nemůžu se rozhodnout

Skaut: Martin a Jonatán

Skautka: Kadu a Palička

Rover: Vít, Vojena, Pája, Ondra, Emil,

Franta, Pepa, Kristýna, Madla, Eliška –

prostě všichni

Vedení: to se nedá, je nás moc :-)

Bary

Líbil se mi všechno

Nelíbilo se mi nic.

Nejobl. skautky: Potápka a Blecha

Máři K.

Co se mě líbilo na táboře: Holky (Kadu)

Co se mě nelíbilo: Malé zásoby jídla.

Co by se mělo změnit: delší tábor, alespoň 3 týdny

Oblíbený skaut: já, Překvápk

Světluška: Máři

Vlče: Janek

Skautka: Kadu

Rover: Ondřej, Pepa

Vedoucí: Máři, Synek

Anonym

Mě se líbila pohodňová noc, poklad, sauna (byla málo krát), jinak celej tábor byl super. Nelíbilo se mi, že byl tábor jenom dva týdny i když nám vedoucí slíbili na minulém táboře, že tenhle bude na 3 týdny. Naštvalo mě, že nepřišel Damián, i když mi to Juju slíbila a to ani nepřišel na návštěvák.

Změnit: místo 2 týdnů 3 týdnů tábora

Nej. světluška: Kristýna

Vlče: Toník

Skaut: Marek

Skautka: Palička

Rover: Pepa

Roverka: Eliška

Potápka

☺Havaj
☺Honba
☺Honba
Anonym

Líbilo se mi LGS, celotáborovka a hry: šavlozubka, ovoce a zelenina...

Nelíbilo se mi na honbě tahání zlata, cibule na syrovo.

Změnil bych délku tábora ze dvou na tři týdny a nedávat do pomazánek syrovou cibuli.

Nej. rover: Vít

Nej. skaut: Martin a Kuba

Nej. vlče: Dominik

Nej. klučičí vedoucí: Vláša, Synek

Nej. holčičí vedoucí: Bary, Lulu

Nej. skautka: Palice, Kadu

Nej. světluška: Kákoš

Mates

Poslední papírek jsem dostala od **Lulu**, ale byl tak poškrtený a nepřehledný, že se skoro nedal přečíst, tak z něj vytáhnu jen to co se mi podařilo rozluštit:

Je jste byli tak vtipní i v bahně & dešti.

Světlušky, že se o sebe skvěle staraly.

Roveři, že skvěle makali.

Speciální pochvala pro:

Bary, protože je Bary

Juju, aby věděla, že jí mám ráda

Eugena, že tak skvěle... ???? (dál nevím, co tam bylo – pozn. přep.)

Synka harmoniku a tak

☺blející děti, zpruzení vedoucí, málo času, Pájovo nečum & Swatákovo hloupá holko

Vše se mi líbilo, nic nechci změnit.

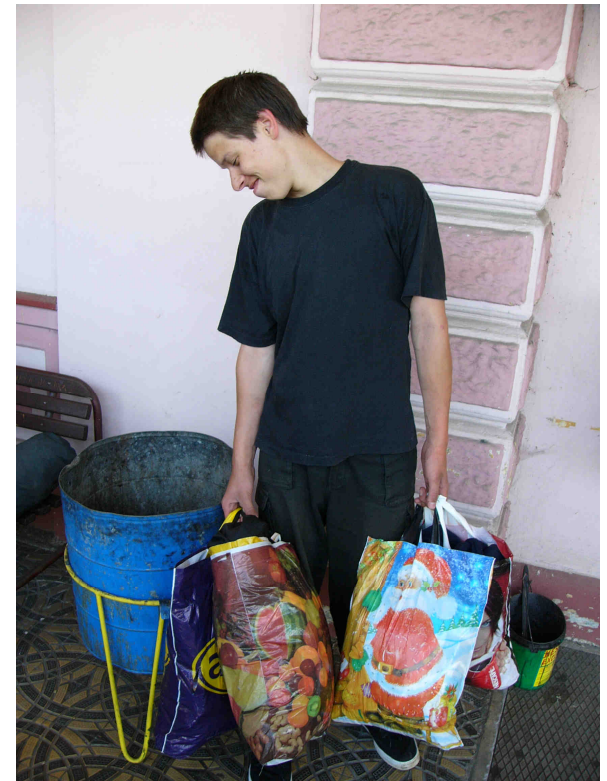
Jos. N. Vepřík

Bary

V pondělí ráno se nás sešla skupina dvaceti vodáků u nás v klubovně. Společně jsme se přemístili na Hlavní nádraží, kde jsme nasedli do vlaku, směr Mariánské Lázně. Zde se k nám připojili dva zkušenější vodáci, Kožíšek a Zina. Cesta nám za sborového zpěvu s doprovodem kytary rychle uběhla. Krátce po poledni jsme dorazili k našemu cíli – Kynšperku nad Ohří. Zde jsme si vypůjčili lodě a absolvovali krátké vodácké školení, jak správně zacházet s pádlem, se chovat při obrácení lodi ostatní vodácká pravidla. 14. hodině jsme si naložili lodi svoji osobní výbavu a

vypluli směrem Klášterec nad Ohří. Teprve na vodě jsme zjistili, že ovládání lodi není tak snadné, jak to vypadá ze břehu. Někteří z nás si to vyzkoušeli i prakticky, pár vodáků se převrhlo a některým uplavala část oblečení. Voda byla mělká, museli jsme zapojit hodně své síly, abychom se rychleji přiblížili k našemu cíli. Projížděli jsme hezkou krajinou, voda byla čistá a občas překvapilo pár malých peřejí. Hodně jsme potkávali ostatní vodáky a hlasitě jsme je zdravili vodáckým Ahoj. K večeru jsme dorazili do tábořiště v Hoganu. Rychle jsme si postavili stany a snažili se na ohni uvařit něco k jídlu. Zahráli si frisbee s epesními frisbee přes celé tábořiště. Byli jsme tak zaujati hrou, že se nám podařilo u některých cizích stanů vytrhnout kolíky.

V úterý ráno jsme se vzbudili, sbalili tábor a v dopoledních hodinách jsme pokračovali přes Sokolov, kde jsme poobědvali, prošli si město a pokračovali dál. Utábořili jsme se pod Hradem Loket. Večer se k nám přidává Vojtáš, Mája a Justýna. Ráno jsme šli na prohlídku hradu Loket. Synek nás provedl hradem,

jak
a
Po
do

zahrál nám v jednom ze sálů na klavír. Vrátili jsme se, sbalili si věci a jeli dál. Řeka byla sice dravější, stále častěji byly přeje, a tak nám ovládní lodi dalo více práce. Odpoledne jsme dorazili do Karlových Varů. Cestou jsme museli loď několikrát přenášet, kvůli nesjízdným jezům. Rozhodli jsme se, že nebudeme spát na tábořišti, ale na divoko v lese. Postavili jsme si stany, uvařili si v kotlíku večeri za vydatného deště. Evžen nám

předčítal jednu ze svých knížek.

Čtvrteční den měli na starost Vít a Swaťák. Byli vskutku originální. Budíček prováděli tak, že pádly mlátili do stanů a přitom hlasitě křičeli, pak následovala rozcvička s pádlem. Po snídani jsme se sbalili a pokračovali dál. Náš cíl mělo být tábořiště Ve Mlýně. Po nedlouhé cestě jsme narazili na přeje se slalomářskými tyčemi. Už jsme se cítili, jako zdatní vodáci, tak si to chtěl každý zkusit sjet. Někteří si loď klidně víckrát přenesli, aby si to mohli sjet znovu. Pak následovalo kritické odpoledne, kdy se Ondrovi a bary podařilo utopit oddílový kotlík, Honza ztratil mapu a Kristýna si utopila kalhoty a trička. Vyčerpaní jsme v podvečer dorazili do tábořiště. Nedal se zde rozdělat oheň, tak Vít a Vojena našli místo u vody, kde nám povolili založit ohniště. Uvařili jsme si večeri, nevadilo nám, že zrovna pršelo. Večer jsme u ohně zpívali a Vláša nás

doprovázel na kytaru. Protože déšť neustával, šli jsme se ohřát do hospody. Hráli jsme tam ještě chvíli, než jsme šli spát.

V pátek měla den na starost Madla a Kristýna. Ty nám při budíčku zazpívali koledy. Sbalili jsme, najedli se a vyjeli. Čekal nás krátký úsek do Klášterce nad Ohří. Zašli jsme se podívat na zříceninu hradu Pernštejn. Kolem šesté hodiny naše cesta končila v Klášterci nad Ohří. Měli jsme za sebou 90 kilometrů plavení po Ohři. Vynesli jsme loď na břeh, vyčistili je, vyprázdnili a postavili si stany. Večer nám z Kynšperku dovezli batohy a současně si odvezli loď. Na večeri jsme šli do tří hvězdičkového penzionu v Klášterci, zde jsme se bohatě povečeřeli. Vrátili jsme se do tábořiště kolem jedenácté. Rozdělati si oheň, nálada byla bujará a před dvanáctou jsme hodili Víta do Ohře, měl totiž 17. narozeniny.

V sobotu ráno jsme se opět sbalili a vydali se pěšky na nádraží na půl jedenáctou k vlaku. Cestou do Prahy nám Vojena hrál na kytaru a my ho opět doprovázeli svým zpěvem. Po půl druhé jsme dorazili na Masarykovo nádraží, kde naše cesta skončila.

Emil

**TAK TO BYLA VODA...
CO VAS CEKA NA DALŠÍ STRÁNCE?
ODPOVED NELEZNETE AŽ OTOČÍTE.
A JIŽ OTÁČÍTE...
...KDO Z VÁS NEOTOČIL A DOČETL AŽ SEM, BUDE
SLADCE ODMĚNĚN, PROTOŽE VÁM NYNÍ SDĚLUJEME,
ŽE SE DOZVÍTE
NEJŽHAVĚJŠÍ NOVINKY Z EXTREMAKCE**

Extremakce

Sandra,
Arnold a
slečna
Klári

Prolog: Ze světa jsem toho nikdy moc nepoznala. Ale co, hlavně že jsem se měla dobře. Celý můj život se odehrával od krmení ke krmení, spokojeně jsem rostla a tloustla. Bylo nás tam spousta, úplná bílá záplava, a když jsme spustili nějakou tu naši kdákavou pěkně od podlahy, byl to pěkný rachot. I když bylo doma občas trochu těsno, vždycky jsem si říkala, že se radši budu mačkat mezi těmi teplými hebkými těly, než být sama někde venku a v zimě. A tak jsem si žila bez velkých zážitků, ale také bez velkého trápení, až do doby, kdy přišel ON! Hned jsem ho poznala – pamatuju se, jak se jeho temné oči leskly, když na mě poprvé pohlédl, jak se jeho mužný knír zachvěl lehkým vše říkajícím úsměvem, když mne bral do svého pevného náručí. Ta tvář se mi už dávno zjevovala ve snech. Pochopila jsem, že jsem potkala svůj osud. Kolena pode mnou podklesla odevzdaností, nechala jsem se zcela bez odporu zavřít do krabice a naložit do jeho zeleného vozu. Dobrovolně jsem se mu vydala na milost a nemilost. Ještě teď slyším jeho přísný ale ve skrytu laskavý hlas. „Neboj se, Sandro,“ slyšela jsem ho říkat, „všechno bude v pořádku...“ A

protože jsem byla kromě něj jediná živá bytost v autě, pochopila jsem, že mluví ke mě, a že Sandra jsem já.

Extremakce – Záchrana světa (deník výpravy)

Středa 26.10.

20:00 – sraz v klubovně (poměrně pozdní čas srazu nám byl od začátku podezřelý)
Přítomni: Evžen, Epiš, Synátor, Mája R., Lulu, Ondra, Swat, Vít, Pája, Emil, chybí: Pupík, Kristýna G. (vedoucí výpravy!) **20:30** – objev komunikátoru (zn. Siemens), první rozkaz (Svět je v ohrožení zákeřným virem! Nechte si všechny věci klubovně!) **21:00** – přesun do Mexika (za čtvrt hodiny a tramvají!) **21:10** – objev batohu s vybavením (jehož účel nám povětšinou byl neznámý)

Čtvrtek 27.10.

03:00 – budíček (grrrr!) a další pokyny **03:30** – Do sedel! Pochod noční Prahou
04:00 – vlak směr Příbram. Diskuze o našem možném přínosu (a „odnosu“) skupině (výborného genetického materiálu není nikdy dost!) **06:00** – výsadek, dál podle střelky GPS (která ukazuje „do kopců“ jak říkal pan výpravčí, jenž měl v kanceláři spoustu koček a hlavně teplo)
09:00 – ilegální proniknutí do zakázaného území vojenského prostoru Jince (Bohudíky, odstřel zvěře spárkaté zde končí již v 8:30). Postupujeme příkázaným směrem (cestou necestou, polem nepolem). Hrajeme strategickou výcvikovou hru (škatule, škatule, hejbejte se)
13:00 – Oběd: (Málem poslední, neb se odehrává na dopadové ploše!) 1 houska, 100 g blatáckého zlata, Milena, Lion, Delvitranka, Snickers, + ještě několik sladkých tyčků (a jedna salámová!)
13:30 - Maskování (s výměnou oblečení dojde u mnoha jedinců také k výměně identit, vzorový pár: Synátor a Swat) **15:15** – pryč z hlídaného území (a začíná úprk na cílové stanoviště, hlad, žízeň, puchýře a špatná nálada jsou nám v patách)

16:00 – Hůrky. Lokalizujeme cílový objekt, získáváme klíče, vstupujeme dovnitř a tam...

Krabice se otevřela a já vyšla do světla. Byla jsem sama. Tenhle dvorek sice nebyl můj velkochovný domov, ale nezdálo, že by mi tu hrozilo nějaké nebezpečí. Tedy aspoň do té doby, než přišli ONI. Jejich strhané zaprášené obličejy mě vyděsily, zvláště ten divný hladový pohled, kterým si mě prohlíželi. Jeden z nich mě spatřil a zvolal: „Je tam krocan, tam nejdu!“ Trochu se mě to dotklo. Já, slečna z velkochovu a krocan, to snad ne! Naschvál jsem je ignorovala, ale oni mi byli pořád za ocasem. Dost jsem znervózňela v okamžiku, když se na jedné větvi objevil provaz se smyčkou, která se zlověstně houpala ve větru. Naštěstí se tam houpala až do rána. Po čase si mě přestali všimnout. Jen když kolem mě někdo z nich prošel, pronesl něco ve smyslu: „Arnolde, ty debile...“ (naštěstí jsem nepochopila, že tím myslí mě, jinak bych se musela urazit!) a naznačil, že chce do mě kopnout. Nerozumím tomu. Řekněte, udělala jsem něco špatně? Copak, za to můžu, že jsem se nenarodila rovnou jako řízek?!

Pátek 28.10.

09:00 – záchrana spojeneckého agenta (*který na oplátku zachrání nás od smrti hladem,*

když nám rozdá naše zabavené jídlo) **10:30** – zpět do vojenského prostoru (*opět křížem krážem*)

13:00 – oběd (*romantický palouček u potoku, do kterého následně padá Emil, když se zapomene pustit svého batohu, který přehazuje na druhou stranu*)

16:00 – cíl, útok radiace – úprk do bunkru (*někteří ještě dřív než stačí vykonat potřebu, což jim následný pobyt v uzavřeném prostoru poněkud nepříjemňuje*). Nález vysílačky umožňuje přímou komunikaci s velením. Dobrovolníci zachraňují dalšího agenta (*a následně jsou za svojí obětavost vykopnuti z bunkru ven na radiaci*) Obětovaní ve prospěch skupiny přežijí díky pomoci jiného agenta. Setkají se s dalšími posilami - Mája, Kadu a Eñon.

21:00 – Obě skupiny se setkávají, staví tábor a večeří (*nejvíce nás ovšem baví diskuse nad tím, jak uspořádáme novou civilizaci, pokud se nám nepodaří zachránit tu stávající – některé plány jsou více než bizarní!*)

Sobota 29.10.

Oba agenti-průvodci vedou znovu spojenou skupinu na cílové stanoviště. (*Během cesty do Dobřína, zjišťujeme, kdo je největší šplhoun – Swat, kdo má nejhnusnějšího hebkůše – Mája, či kdo se nejvíce líbí kovářům z hamru – opět Mája*)

Na závěr dne nalézáme a připravujeme lék, který zbaví svět virové hrozby. Jsme odměněni a jdeme spát (*po zhasnutí se v místnosti odehraje strategicko-exhibicionistická bitva, při které mnozí přijdou o důstojnost a někteří dokonce o spacák!*)

Neděle 30.10.

10:00 - Mše (*Pan Ševčík tvrdí, že se Arnold jmenuje slečna Klári. Pupík zase, že Sandra. Kdo se v tom má vyznat?!*)

13:00 - Jedeme domů! (*ujede nám vlak*)

Byla jsem vymrzlá, hladová a dost rozvrkočená. Čekala jsem všechno, ale že narazím na takového milého džentlmena, který mě bude oslovovat: „Slečno Klári...“, to tedy ne. Byla jsem z toho celá paf a jediné na co jsem se zmohla, bylo přidušené zakejhání. Jako nějaká krůta! Pozval na mou počest spoustu lidí a vypadalo to na bezvadný večírek, jen jsem přemýšlela, čím je vlastně všechny pohostíme. A pak tam za brankou stál opět ON. Celá jsem se rozechvěla. Těšila jsem se, až mne opět sevře do svého objetí a bude mi říkat: „Všechno bude dobrý, Sandro, nebo Arnolde, nebo Slečno Klári (měla jsem v těch jménech trochu hokej)...“

Vykročil směrem ke mně, stála jsem v blaženém očekávání. (Zdá se mi to, nebo má jeho vše říkající úsměv přece jen trochu zlověstný nádech...)

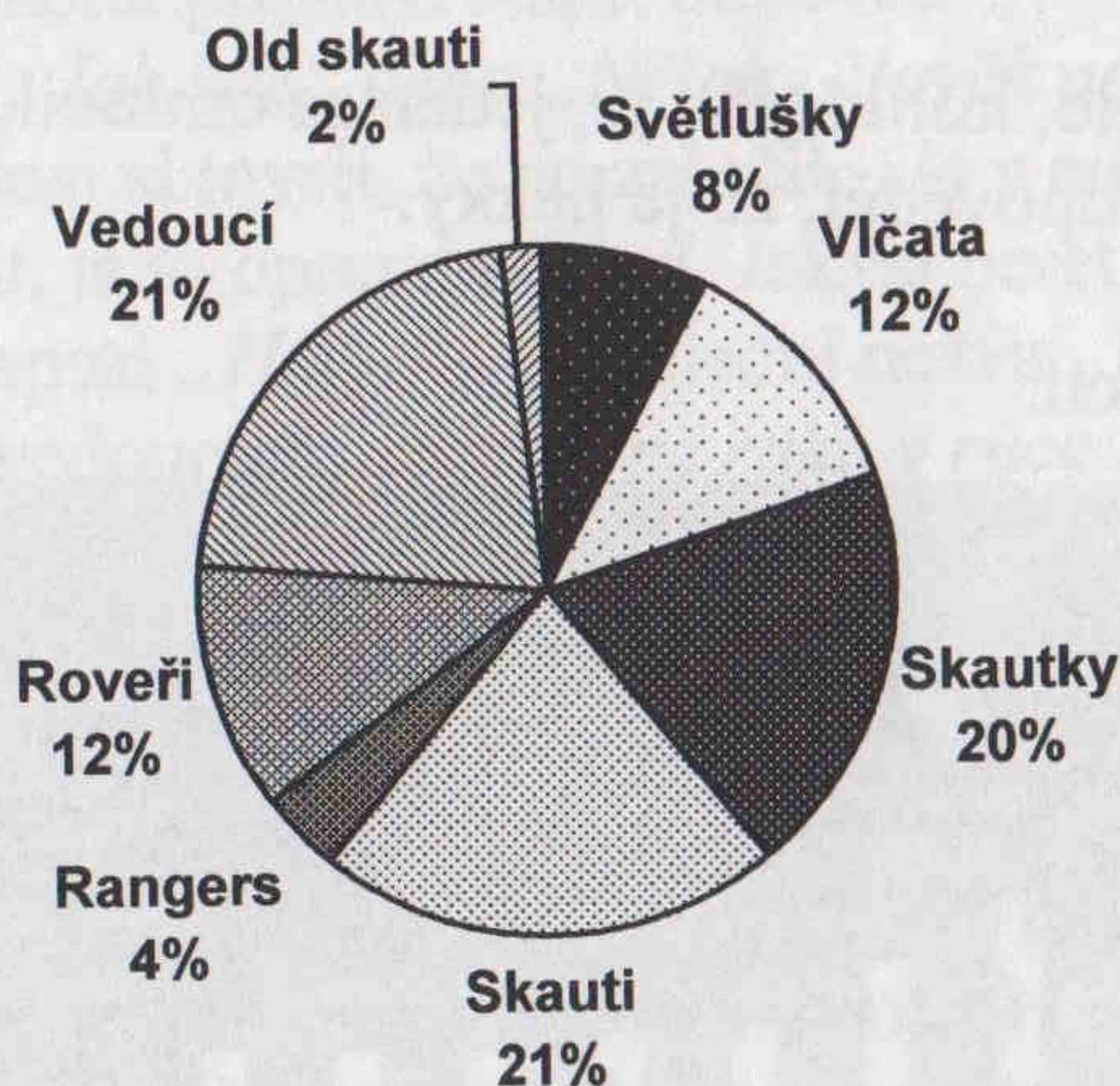

LGSSTATISTIKA

V poslední den tábora vyplňovali všichni přítomní dotěrné dotazníky, na které si jistě pamatují. Byly to speciální dotazníky, koncipované Radou LGS pro hloubkový průzkum oddílu Lumturo. Klub LGS tak získal hodnotný materiál a podklady pro své další působení. A protože vámi vyplněné dotazníky byly místy i velmi humorné, LGS se s vámi o požitek z četby rozdělí a předkládá vám teď stručný výťah z nabytých informací.
(Odpovědi psané *kurzívou* jsou uvedeny v původním znění.)

Vyplněný dotazník odevzdalo 53 lidí, z toho:

Přezdívku má 29 lidí.

Průměrný věk respondentů je 15,5849056603773584905660377358491, nejstaršímu je 40, nejmladšímu 8.

Průměrný služební věk je 6,20754716981132075471698113207547 nejdelší působení v oddíle 21 let, nejkratší 1 rok

45 lidí ví co je LGS, přesto se za to 7 z nich stydí. 6 lidí neví co je LGS – z toho 2 světlušky, 1 vlče a 1 skautka, kteří vyplnili dotazník podle pravdy a dále jedna skautka a jeden vedoucí, kteří jej vyplnili jinak – 4 z nich se za to stydí. 1 to ví trochu a nestydí se.

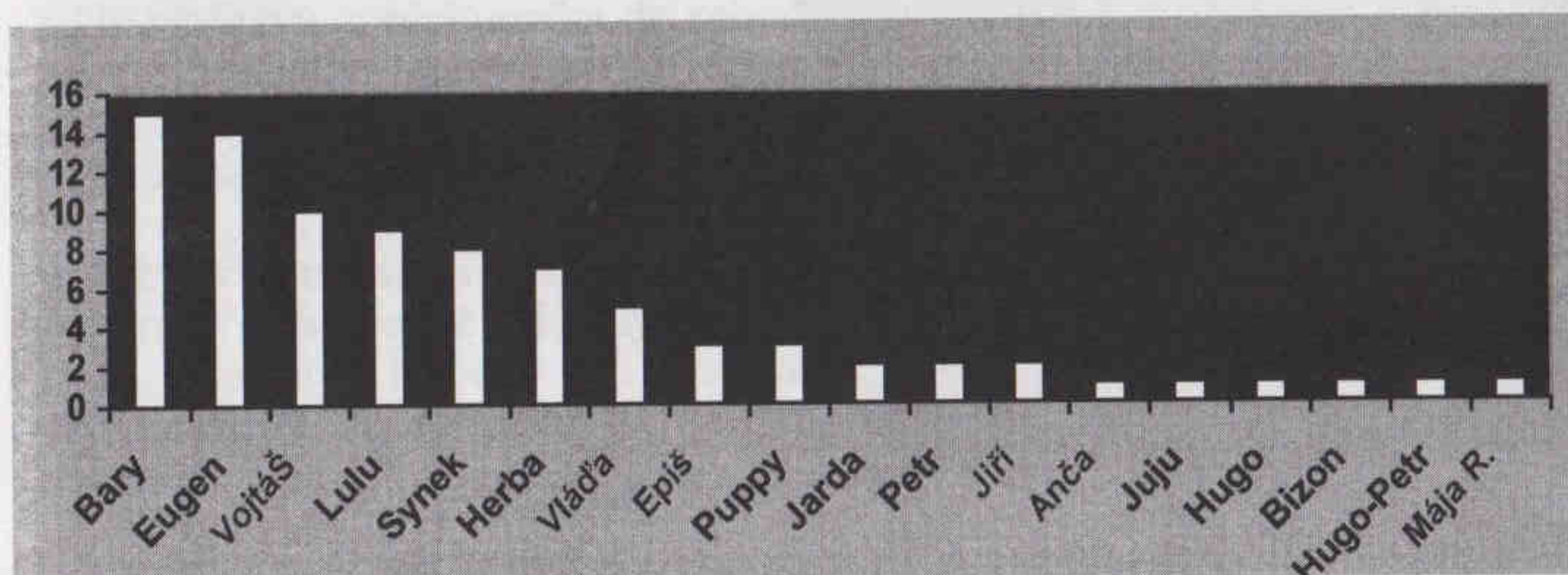
50 lidí ví, co znamená Lumturo, z toho 39 ví, že v esperantu, 1 si myslí, že to je španělsky a jeden že je to česky.

47 respondentů někdy navštívilo lumturo.cz

38 to na táboře strašně baví, 14 to jenom baví, 1 to hrozně úplně nejvíc moc baví (přestože taková možnost vůbec nebyla).

Pouze 7 lidí nevědělo, kolikátého je, jeden se omluvil, že ztratil pojem o čase, jeden drze odpověděl, že je hezky.

Oblíbenost vedoucích:

Na otázku Oblíbený vedoucí se objevily i takové vcelku pochopitelné odpovědi jako: „Všichni jsou super“ nebo „Docela i všichni“ či „Všichni jsou něčím zajímavý“, pro někoho to byla „Příliš intimní otázka“. Kdosi vyplnil kolonku Oblíbený vedoucí: „Hlavní“, z čehož lze jen těžko rozeznat, zda jde o číslo jednotné či množné, a zda náhodou není dotýčný vedoucí oblíben jen proto, že je hlavní, což se samozřejmě nedá počítat.

Odpovědi „Všichni kromě Juju“ a „Všichni kromě Pupíka“ dotyčné asi nepotěší, také proto, že jim v grafu strhly jeden bod.

Poněkud mě znejistěla odpověď „Nikdo není oblíbený“, která se snaží zmírnit svůj drtivý dopad dodatkem „všichni jsou dobří“.

A nakonec mě potěšily dva příklady oblíbeného vedoucího: „Já“ a „Ve své kategorii jedině já“, což jsou jasné dva body pro mě, avšak neměl jsem tolik drзости si je připsat. U jedné ze světlušek je nejoblíbenějším vedoucím „džungarský křeček (křečice) Pepík (Pepina)“.

38 lidí vědělo, že skautské hnutí založil lord Baden Powell (toleroval jsem i drobnější odchylky jako: „Bejdl Pool“, „Bajdn Bole“, „Baden Paul“, „Baden-Pool“, „Powel“, „L.B.Power“, „Baden Povel“, „Buidn Polle“ a „Antonín Benjamin Svojsík“).

Objevily se však i horší případy. Např. odpověď „?“ (ne, ten to skutečně nebyl) či „Jak kde“ nebo „Nějaký člověk na nováčkovský jsem to věděl“. Kdosi si myslí, že ho založil „Já v minulém životě“, ale musím vás zklamat, já to opravdu nebyl. Jakýsi heretik (ještěže to bylo anonymní, Juju) napsal „Hugo“. A poslední nešvar, který se bohužel rozmohl v řadách vedoucích: „Společně ruku v ruce Baden a Powell“ a „Baden & Powell – sehraná dvojice zakladatelů“.

Po zhodnocení kolonky Hudební nástroj(e), na který(é) jsem schopen hrát jsem získal dojem, že otázka asi nebyla vhodně formulována. Vyrojil se nám tu totiž velmi slušný orchestr, byť poněkud neobvyklý, neboť např. v FOK byste těžko hledali **18 klavírů** doprovázejících **14 kytar** a **jedny klávesy**. Dechovou sekci nám obstarává **15 zobcových fléten**, **2 příčné**, **1 klarinet**, **1 hobo** a **2 okaríny**. V lese smyčců byste asi nezabloudili, tvoří ho **4 housle**, **1 violoncello** a **2 kontrabasy**.

Akordeon je nástroj mocný, avšak v tomto chaosu by se zřejmě neprosadil ani **ve třech kusech**, zvláště, pokud máme také **troje bicí** plus **jeden buben**. Těžko zde vynikne **jeden triangel**. Zvláště, když se najdou dobráci, kteří si myslí, že **CD-Recorder** je hudební nástroj a vytrvale do toho všeho budou pouštět Pearl Jam. Naštěstí je tu ještě jeden dobrák, který vytrvale zvoní na **zvonek u dveří**.

A pokud ani toto vše s případným posluchačem neotřese, je tu ještě jeden dobrovolník, jehož doménou je právě hra na **nervy**.

Nutno samozřejmě dodat, že ti největší borci hrají na šest nástrojů naráz. Najdou se i tací, kteří si myslí, že jsou schopni hrát na „Všechny“ nástroje, ti skromnější už jen na „Všechny, co znám (není to až tak mnoho)“, další tvrdí, že na „Všechny, nikdo však není schopen poslouchat“ a ti nejskromnější si pak myslí, že takový hudební nástroj „Neexistuje“.

Co se týče literatury, nejoblíbenější knihou je Harry Potter, daleko za ním zůstal JRR Tolkien s Pánem Prstenů a Hobitem, o třetí místo se dělí Letopisy Narnie C.S.Lewise se skautskou klasikou, tedy knihami J.Foglara. Objevila se i náročnější literatura jako „Asterix a Obelix“, „Bible“, „Kniha rekordů“ či „Kniha přání a stížností“. Nejlepší vkus pak prokázali ti, kteří napsali „Lumturo magazín“ a „LGSpravodaj“. Následovala řada vyhýbavých odpovědí, jako: „každou chvíli jiná“, „dobrá kniha“, „každá krátká“. Velmi specifickou odpovědí bylo: „takový jak tam letí letadlo, které v poslední chvíli začne pilotovat nějaký cestující a skončí to happy-endem“.

Bydlíme všichni v Praze, ale je zajímavé, že pouzí 4 respondenti uvedli jako bydliště Prahu. Jinak s převahou vede Žižkov, následován Vinohrady, na třetím místě jsou Řepy, o čtvrté se dělí Smíchov a Stodůlky. Kde jsou časy, kdy rivalita mezi Smíchovem a Žižkovem otrásala samými základy Lumtura! Dnes se v řadách lumturáků vyskytují i tak exotické adresy jako Zahradní město, Kbely, Hlubočepy, Barrandov... Vtipných odpovědí tu nebylo mnoho, vlastně jen jedna: „Řepy – centrum Prahy“.

Hudba u nás s přehledem vede rocková (či „roková“), dále klasika a pop, třetí místo má jazz. Své místo u některých (drůbežích) respondentů mají i „romantické hitovky – Beruško má, Jsi krásnější než růže“, někteří odvážlivci mají rádi „Rosol“ či „ProfesiJonál“. Otrlý rover má za rajskou hudbu „řev světlušek“, mnohem otrlejší rover pak „pupíkův zpěv – kdekoliv, kdykoliv“. Jako nejvkusnější (byť mírně šplhounskou) odpověď jsem vyhodnotil „kterou hraje Synek“.

Nejoblíbenější hrou je soft, a to i přesto, že ho hrajeme s násadou od motyky. Následuje frisbee, třetí místo má itálie a Bang!, čtvrté pak

fotbal a Carcassone. Našly se i hry na táboře těžko praktikovatelné, jako FIFA 2005 či Lunapark Tycoon. Své místo mezi oblíbenými hrami našla i tzv. Pájova hříčka (domyslete si, kdo si ji oblíbil), ale pozor, hraná se mnou (tzn. se Synkem).

Co se týče neoblíbených her, zavládla v našem oddíle naprosto ojedinělá shoda, neboť rekordní počet lidí označilo za neoblíbenou hru Kravky. Následuje Hříčka s nožem. Jak vidno, nejméně oblíbené hry, jsou ty hry, které vůbec hrami nejsou. Vystihuje to i hra „na všemožný úklid“. Někteří šťastlivci, narození po roce 1989 si naivně myslí, že „komunismus“ je hra (byť neoblíbená). Vyskytly se i hry, které neznám – jako „hloupí a chytrý (1 hra – někdo si asi myslí, že si hraju na hloupého)“, „Na prudiče“ či „Na zlého vedoucího“ (dobrá, lhal jsem, obě posledně jmenované znám velmi dobře, ale překvapuje mě, že jsou tak neoblíbené...). Jeden vedoucí (těžko říci, jakou měl na táboře funkci), napsal: „a) 7 statečných (protože se lidi při ní snaží vystřelit si voko) b) na simulanty“. Svůj prostor si v neoblíbených hrách našla také Pájova hříčka, nutno říci, že v hojnějším zastoupení. Samotného autora nebaví, hraje-li ji s Pupíkem.

V kolonce „Co bych na táboře rád zkusil“ byla většina odpovědí nepublikovatelná. Vaše přání bych rozdělil do několika skupin:

- podle sociálního postavení - vedoucí by chtěl „převrácený den“ či „strávit jej jako rangers“, popř. „týden bez dětí“; rover chce „opět trávit den bez vedoucích“; vlče chce „bydlet na vůdcácích“; old skaut by chtěl „dodržovat táborový režim“, člověk, zaškrtnuvší neexistující kategorii „i) jiné“ by chtěl „být tam celou dobu“
- dále jsou to přání často na táboře uskutečňovaná, která snad byla poslední dobou nedopatřením zanedbána: „střílet ze vzduchovky“, „střelit šípem“, „něco ušít“ (pakliže to není „něco užít“), „!!tři týdny!!“
- dále věci uskutečnitelné, které však záleží jen na vás: „být první v celotáborovce“, „splnit všechny bobříky“, „udělat tobogán nebo katapult“, „udělat nepřekonatelný rekord“, „něco dobrého k jídlu“ a „být nemocná na honbu“ (sem taktéž spadá přání „bydlet na vůdcácích“)

- věci taktéž uskutečnitelné, které vedoucí zváží: „*hodit Lulu do potoka*“, „*seskok s padákem*“ a „*diskotéku*“
- a naprosté utopie: „*překonání ničí rekord*“ a „*mýt tábor tři týdny*“ (nevím, který skaut si přeje mýt celý tábor tři týdny, ale to se rozhodně nedá vydržet – ani pro jednu stranu)

Dále je tu jeden člověk, který si přeje něco, o čem se snažil celý tábor, tedy „*udělat rekord o nejdelší rvačku*“ a jedna skautka si myslí: „*už jsem vše vyzkoušela*“.

Co se domácích mazlíčků týče, nejhojněji jsou zastoupeny „*milióny bakterií*“, které má doma sice jen jeden z nás, ale pořád jsou to milióny, že. Na druhém místě je **kočka/kocour**, dále potom **pes**, „*např. slepice (5x)*“, **rybičky**, **křeček**, **prasátko**, **pavouk**, **myš laboratorní**, **chameleon**, „*čínčilka (Eugen)*“, **myška s bodlinkami (Vendulka)**, „*pavouci, šváby, červy, myši*“. Nejčastěji byli jako zvířátka označováni sourozenci, často s přídavkem „*prasátko*“ či „*vepřík*“. Nejvtipnější byla odpověď „*měl jsem dvě a navzájem se sežra*“. Jedna ze světlušek má potom doma zvířátka „*holky Bary, kluci Vojtáš*“.

V odpovědích na otázku „Čím bych chtěl být?“ chce být každý něčím jiným, pouze „*vedoucím*“ chtějí být 3 lidé, z toho jeden hlavním. Nebojte, na každého se dostane. Dva lidé chtějí být „*zvěrolékařem*“, další dva (z řad těch starších) chtějí být **sami sebou**. Jednotlivci pak chtějí být: „*farmářkou*“, **závodníkem (ne ve formuli)**, **fotbalistou**, **prodavačem v JUNu**, **frajerem** a **fešákem**, **prezidentem světa**, **astronomem**, **hokejistou**, **agentem**, **horskou službou**, **manažerem**, **podnikatelem**, **roverem**, **architektkou**, **biochemikem**, **doktorem**, **knězem**, **medvídkem**, **psychologem**, **řidičem tramvaje**, **ředitelem ČSA**, **jazzovým pianistou**, **truhlářem**, **Velkým animátorem**, **dobrodruhem**, **filosofem**, **popelářem**, **stavitelem komínů**, **malířem**, **kadeřnicí**, **zpěvačkou**, **pilotem**, **herečkou**, **kaskadérkou** a **1. dámou**. Jeden skaut chce (zcela správně) být „*tady dobrým táborníkem, v celém životě nevím*“, vedoucí chce být „*dobrym skautem, chrabrym junákem*“, rover „*alespoň 5 minut Lulinou*“, vlče „*něčím dobrým*“ (naprosto chvályhodné) a schizofrenní vedoucí-olidskaut si myslí, že už tím je.

Tyto vaše tužby často odpovídají i tomu, co děláte ve svém volném čase, tak např. ten, který chce být dobrým skautem **vede oddíl**, ten, který chce být něčím dobrým **se učí**, dobrodruh **si čte**, stavitel komínů **leze na komíny**, malíř **kreslí**, zpěvačka **zevluje sama nebo s přáteli**, medvídek-workoholik **dělá** ve volném čase **zaměstnání**, dobrý táborník **se fláká**, Velký animátor **plánuje útok na White House**, filosofka **dělá kotrmelec**, jazzový pianista **hraje na piáno**, vedoucí **dělá obrazy**, ředitel ČSA **hraje fotbal**, psycholog **peče štrůdl**, kněz **spí**, podnikatel **sportuje**, horská služba **jezdí na kole**, frajer a fešák **relaxuje**, prodavač v JUNu **rozjímá**, medituje a věnuje se **dechovým cvičením**, hlavní vedoucí **si dělá co chce** a 1. dáma **čistí hebkošům pelíšky**.

Tak, to by bylo v krátkosti vše, co jste do dotazníků napsali, je jen na vás, zda budete všemu věřit, já jen dodám, že 41 z vás vyplnilo dotazník podle pravdy, 3 jinak, 3 zároveň podle pravdy i jinak, 1 podle postavení hvězd, 1 občas jinak, 1 někdy jinak.

Mě už nezbyvá než poděkovat za vaši pozornost a těším se, že se opět zase někdy setkáme u vážné vědecké práce.

za LGS
Harold Gershwin

